

Sygn. akt VI A Ca 182/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Aldona Wapińska (spr.)

Sędziowie: SA Jacek Sadowski

SO (del.) Aleksandra Kempczyńska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Męczkowska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 6 listopada 2014 r.

sygn. akt XVII AmK 1/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

VI A Ca 182/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 04 listopada 2013 roku Nr (...) pozwany - Prezes Urzędu Transportu Kolejowego na podstawie art. 104 § 1 kpa, art. 10 ust. 1 pkt 1 i pkt 4, art. 13 ust. 1 pkt 8, art. 14 ust. 4 oraz art. 66 ust. 2aa pkt 1 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2007 r., Nr 16, poz. 94 z późn. zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia kary za zwłokę w wykonaniu decyzji Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego z dnia 01 sierpnia 2013 r., sygnatura (...), w przedmiocie wprowadzenia ograniczeń eksploatacyjnych zapewniających bezpieczne prowadzenie ruchu kolejowego na linii kolejowej nr (...) W. Ś. - Z., od km 125,809 do km 199,500 oraz linii kolejowej nr (...) J., od km 0,070 do km 32,636 do czasu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, podlegającej natychmiastowej wykonalności, nałożył karę pieniężną na (...) S.A. z siedzibą w W. w wysokości 9 044,10 PLN, co stanowi równowartość 2250 euro, czyli 450 euro za każdy dzień zwłoki w wykonaniu ww. decyzji Prezesa UTK z dnia 01 sierpnia 2013 r., sygn. (...), do czasu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości,

która podlegała natychmiastowej wykonalności, poczynając od dnia 03 sierpnia 2013 r. do dnia 07 sierpnia 2013 r., płatną do budżetu państwa.

Od powyższej Decyzji odwołanie wniósł powód - (...) S.A. z siedzibą w W., zaskarżając Decyzję w całości i wnosząc o jej uchylenie i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W odwołaniu powód wskazał, że Decyzja Prezesa UTK o sygn. (...) z dnia 01 sierpnia 2013r. wraz z zawiadomieniem o wszczęciu postępowania administracyjnego wpłynęła do kancelarii głównej (...) S.A. w dniu 02 sierpnia 2013 r. o godz. 15.30, tj. w piątek, co z oczywistych względów uniemożliwiło realne przystąpienie do wykonania decyzji administracyjnej w tym dniu. W dniu 05 sierpnia 2013 r. (poniedziałek) odbyło się robocze spotkanie z udziałem przedstawicieli merytorycznych biur Centrali Spółki celem omówienia oraz wypracowania właściwych rozwiązań technicznych i wydania właściwych dyspozycji jednostkom organizacyjnym (Zakład (...) - dalej IZ W.) odnośnie do realizacji ww. decyzji. W związku z powyższym, podjęte zostały następujące działania:

1) 05 sierpnia 2013 r. zażądano od IZ W. przekazania dokumentacji pokontrolnej (Protokół kontroli oraz Wystąpienia pokontrolnego). Powyższa dokumentacja pokontrolna dotyczyła kontroli przeprowadzonej przez UTK Oddział Terenowy we W. w zakresie działania urządzeń sygnalizacji kolejowej, widoczności sygnałów podawanych przez sygnalizatory oraz stanu widoczności wskaźników kolejowych i kolejowych znaków drogowych. W trakcie realizacji czynności kontrolnych stwierdzono i wskazano w Protokole kontroli:

- 32 nieprawidłowości na linii kolejowej nr (...) J., odcinek J. - L.,
- 47 nieprawidłowości na linii kolejowej nr (...)W. Ś. - Z., odcinek J. - O.,
- 25 nieprawidłowości na linii kolejowej nr (...) W. Ś. - Z., odcinek Z. - L..

2) dnia 06 sierpnia 2013 r. przeprowadzono szczegółową analizę całości zebranego materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie oraz dokonano oceny ryzyka (analiza obejmowała łącznie 104 nieprawidłowości).

3) dnia 07 sierpnia 2013 r. wypracowano stosowne ograniczenia eksploatacyjne adekwatne do stwierdzonych nieprawidłowości na linii kolejowej nr (...) W. Ś. - Z. od km 125,809 do km 199,500 oraz linii kolejowej nr (...) J. od km 0,070 do km 32,636, które w formie polecenia o ich wprowadzeniu zostały przekazane do IZ W. (pismo (...) z dnia 07 sierpnia 2013 r. wysłane o godz. 12.40 i potwierdzone przez IZ o godz. 12.47); o realizacji decyzji (...) S.A. poinformowała Prezesa UTK pismem z tego samego dnia. Następnie powyższe pismo zostało uzupełnione informacją o kolejnych działaniach podjętych przez (...) S.A. pismem z dnia 14 sierpnia 2013 r. wraz załącznikami tj. kopiami pism oraz czterech telegramów służbowych, wg adresu czternaście przekazanych przez IZ W..

4) dnia 08 sierpnia IZ W. wdrożył polecenie dotyczące wprowadzenia obostrzeń, o czym poinformował Biuro (...) pismem z dnia 09 sierpnia 2013 r.; załączając stosowne dokumenty potwierdzające realizację wydanego polecenia, tj. pismo IZ W. skierowane do Sekcji Eksploatacji w J. (nr (...) z dnia 08.08.2013 r.), odpowiedź Sekcji Eksploatacyjnej w J. pismo nr (...) z dnia 08.08.2013 r. oraz telegramy służbowe nadawane przez dyżurnego ruchu stacji J. oraz stacji L..

Według powoda opisane wyżej działania wskazują w sposób klarowny i nie budzący wątpliwości, iż brak jest podstaw do twierdzenia, że nastąpiła zwłoka w wykonaniu decyzji, ponieważ Prezes UTK wydając decyzję wprowadzającą ograniczenia eksploatacyjne nie określił, jakie ograniczenia eksploatacyjne ma wprowadzić (...) S. A., przerzucając na skarżącego ten obowiązek.

Powód zaznaczył, że doręczenie decyzji z rygorem natychmiastowej wykonalności nie oznacza, że skutek, jaki ma nastąpić w wyniku wykonania tej decyzji „czyli wprowadzeniu jej w życie” musi nastąpić z chwilą jej otrzymania. Jednakże po otrzymaniu takiej decyzji, należy podjąć niezbędne działania, zmierzające do jej pilnego zrealizowania. Powód wskazał, że dokonana przez Prezesa UTK ocena działania (...) jako zwłoka we wdrożeniu decyzji o sygn. (...)z

dnia 01 sierpnia 2013 r. w sytuacji, gdy czas jej rzeczywistego wykonania wyniósł 5 dni (w tym 2 dni wolne od pracy - sobota i niedziela) od dnia otrzymania decyzji, jest krzywdząca i nie znajduje uzasadnienia w stanie faktycznym.

Zdaniem powoda nie można też zgodzić się ze stanowiskiem Prezesa UTK, że (...) miał 16 dni na dokonanie czynności analitycznych i decyzyjnych, w związku z wiedzą na temat ustaleń zawartych w protokole kontroli i wystąpieniu pokontrolnym co do zaistniałych nieprawidłowości. Podniósł, iż postępowanie kontrolne ma na celu ustalenie stanu faktycznego i nie nakłada na podmiot kontrolowany obowiązków. Dlatego też (...) S. A. nie znając wcześniej treści decyzji administracyjnej, tj. zakresu obowiązków, jakie będą na nią nałożone, nie mógł podjąć działań zmierzających do jej realizacji. Dopiero po otrzymaniu decyzji, z której wynika, jakie obowiązki są na niego nałożone, można podjąć działania zmierzające do jej wykonania m. in. przez analizę dokumentacji pod kątem wykonania tych obowiązków i wprowadzenia optymalnych działań zmierzających do wykonania decyzji.

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie oraz zasądził od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego kwotę 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Prezes UTK, decyzją z dnia 01 sierpnia 2013 r. sygn. (...), która podlegała natychmiastowej wykonalności, wprowadził ograniczenia eksploatacyjne na linii kolejowej nr (...) W. Ś. -Z., od km 125,809 do km 199,500 oraz linii kolejowej nr (...) J., od km 0,070 do km 32,636 do czasu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości. Podstawą do jej wydania było stwierdzenie, w toku przeprowadzonej w dniach 9 i 10 lipca 2013r. kontroli, nieprawidłowości polegających na braku widoczności i czytelności kolejowych znaków drogowych: znaków hektometrowych, kilometrowych i znaków pochylenia podłużnego linii, wskaźników, a także braku dobrej widoczności sygnałów na semaforach, tarczach ostrzegawczych i sygnalizatorach powtarzających, które zostały udokumentowane w protokole kontroli z dnia 17 lipca 2013 r., sygn. (...) oraz w wystąpieniu pokontrolnym z dnia 29 lipca 2013 r. sygn. (...)(k. 5-9 akt adm.). (...) S.A. z siedzibą w W. otrzymała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w przedmiocie stwierdzonych w trakcie kontroli nieprawidłowości, jak i decyzję w sprawie, w dniu 02 sierpnia 2013 r.

W dniu 07 sierpnia 2013r. (...) S.A. nakazał wprowadzenie stosownych ograniczeń eksploatacyjnych na odcinkach linii kolejowych określonych w wykonywanej decyzji, które zostały wdrożone 08 sierpnia 2013r.

Dnia 09 sierpnia 2013 r. do Prezesa UTK wpłynęło zawiadomienie (...) S.A. z dnia 07 sierpnia 2013 r. o wprowadzeniu ograniczeń eksploatacyjnych na linii kolejowej nr (...) W. Ś. - Z., od km 125,809 do km 199,500 oraz linii kolejowej nr (...) J., od km 0,070 do km 32,636 z dniem 07 sierpnia 2013 r. (k. 11 akt adm.). Do tego pisma (...) załączyło pisemne polecenie z dnia 07 sierpnia 2013r. wprowadzenia konkretnych obostrzeń w związku z ww. decyzją, skierowane do (...) S.A. Zakład (...) w W. (k. 13 akt adm.).

W uzupełnieniu powyższych informacji (...) przekazało w piśmie z dnia 14 sierpnia 2013r., iż Zakład (...) w W. z dniem 08 sierpnia 2013r. wprowadził w życie obostrzenia na linii nr (...) W. Ś. - Z., od km 125,809 do km 199,500 oraz linii kolejowej nr (...) J., od km 0,070 do km 32,636 (k. 15-17 akt adm.). (...) załączyło przy tym: - raport (...) w W. do (...)odnośnie wydania nakazów podjęcia w trybie natychmiastowym stosownych działań i ich realizacji w dniu 08 sierpnia 2013r. (k. 19 akt adm.); - pismo (...) w W. do Sekcji Eksploatacji w J. z dnia 08 sierpnia 2013r. zawierające polecenie bezzwłocznego zastosowania konkretnych, wymienionych w tym piśmie ograniczeń (k. 21 akt adm.); - pismo Sekcji Eksploatacji w J. do (...) w W. z dnia 08 sierpnia 2013r. o wypełnieniu nałożonych obowiązków (k. 23 akt adm.); - telegramy służbowe z dnia 08 sierpnia 2013r. skierowane do dyspozytorów o wprowadzeniu podanych w telegramach ograniczeń i ostrzeżeń (k. 25-29 akt adm.).

Powyższe informacje stanowiły podstawę do wszczęcia z urzędu postępowania administracyjnego wobec (...) w sprawie nałożenia kary pieniężnej za zwłokę w wykonaniu Decyzji Prezesa UTK z dnia 01 sierpnia 2013 r., o czym zawiadomiono (...) pismem z dnia 21 sierpnia 2013 r. (k. 3-4 akt adm.). Strona ww. zawiadomieniem jednocześnie została poinformowana o możliwości wypowiedzenia się w sprawie w terminie 7 dni.

(...) skorzystała z tego uprawnienia, składając pismo z dnia 28 sierpnia 2013 r. W jego treści Spółka podniosła, że niezwłocznie przystąpiła do wykonania decyzji poprzez zażądanie od Zakładu (...) w W. w dniu 05 sierpnia 2013 r. dokumentacji pokontrolnej; przeprowadzenie analizy całości materiału dowodowego; wypracowanie stosownych ograniczeń eksploatacyjnych adekwatnych do stwierdzonych zagrożeń bezpieczeństwa i wystosowanie pisemnego polecenia wdrożenia ograniczeń eksploatacyjnych do (...) S.A. (...) w W.. W efekcie po wypracowaniu przez Spółkę stanowiska przygotowano stosowną informację przekazaną do Prezesa UTK w dniu 7 sierpnia 2013 r. Zdaniem (...) ocena wdrożenia decyzji Prezesa UTK w ciągu 5 dni od dnia jej otrzymania (obejmujące 2 dni wolne od pracy) za działania w zwłoce nie może zostać uznana jako uzasadniona. Argumenty podane w piśmie przez Spółkę przemawiały – jej zdaniem – za zasadnością umorzenia postępowania jako bezprzedmiotowego w oparciu o art. 105 k.p.a. (k.33-37 akt adm.).

Prezes UTK pismem z dnia 07 października 2013 r. (k. 39-40 akt adm.) zawiadomił Spółkę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie oraz poinformował, że do akt postępowania zostały załączone następujące dokumenty:

1. odpis decyzji Prezesa UTK, sygn. (...)z dnia 6 września 2013 r. w sprawie wstrzymania ruchu kolejowego na linii kolejowej nr (...)W. M. -S. Główny, od km 28,100 do km 28,400 (k. 41-45 akt adm.),
2. odpis pisma (...) S.A. sygn. (...) (dot. realizacji decyzji Prezesa UTK(...) z dnia 6 września 2013 r.) z dnia 9 września 2013 r. z załącznikiem pismem (...) Zakład (...) we W. sygn. (...) z dnia 9 września 2013 r. (k. 47-51 akt adm.),
3. odpis pisma (...), sygn. (...), z dnia 12 września 2013 r., złożone w sprawie administracyjnej o sygn. (...) (k. 53 akt adm.),
4. odpis pisma (...) stanowiące uzupełnienie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy o sygn. (...) z dnia 13 września 2013 r. wraz z załącznikiem - protokołem odbioru eksploatacyjnego i przekazania do eksploatacji (obiektu) zadania sporządzonego w dniu 13 września 2013 r. w B. (k. 55-58 akt adm.).

(...) ustosunkowała się do załączenia do akt ww. dokumentów w piśmie z dnia 11 października 2013r. Wskazała, że przywołane pisma dotyczą postępowania administracyjnego zakończonego decyzją Prezesa UTK z dnia 6 września 2013 r., w sprawie wstrzymania ruchu kolejowego na linii nr (...) W. M.- S. Główny, która została wykonana 6 września 2013 r. Natomiast w niniejszej sprawie postępowanie administracyjne dotyczy decyzji Prezesa UTK z dnia 1 sierpnia 2013 r., którą nastąpiło wprowadzenie ograniczeń eksploatacyjnych na linii nr (...) W. Ś. - Z. oraz linii nr (...) J., a więc odnosi się do innego stanu faktycznego. Ta okoliczność, w ocenie (...) ma, przemawiać za niedopuszczalnością korzystania w jednym postępowaniu administracyjnym z materiału zgromadzonego w innym (k.59 akt adm.).

W ocenie Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem zaskarżona decyzja jest prawidłowa i znajduje oparcie w powołanych w niej przepisach prawa materialnego, w tym w przepisie art. ust. 1 pkt 8 i art. 66 ust. 2 aa pkt 1 ustawy z dnia 28 marca 2003r. o transporcie kolejowym (Dz.U. z 2007r. Nr 16, poz. 94 ze zm.. dalej u.t.k.).

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż w myśl art. 13 ust. 1 pkt 8 u.t.k. do zadań Prezesa UTK, w zakresie regulacji transportu kolejowego, należy nakładanie kar pieniężnych na zasadach określonych w ustawie. Na podstawie art. 66 ust. 2aa pkt 1 tej ustawy Prezes UTK, uwzględniając zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe, może nałożyć, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 5.000 euro za każdy dzień zwłoki w wykonaniu decyzji, o których mowa w art. 13 ust. 6, art. ust. 1 i 2, art. 14a ust. 4 i ust. 6 pkt 2 oraz art. 25m ust. 1 i 2.

W ocenie Sądu Okręgowego Prezes UTK był zatem uprawniony na podstawie wskazanych wyżej przepisów do nałożenia kary pieniężnej, przyjmując, iż nastąpiła zwłoka w wykonaniu decyzji z dnia 01 sierpnia 2013r., wydanej na podstawie art. 14 ust. 2 pkt 1 ustawy o transporcie kolejowym.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, iż powód w odwołaniu nie zarzucił zaskarżonej Decyzji naruszenia konkretnego przepisu prawa. W ocenie tego Sądu, odwołanie stanowiło wyłącznie polemikę z argumentacją przedstawioną przez Prezesa UTK w uzasadnieniu zaskarżonej Decyzji.

Za bezsporne Sąd Okręgowy uznał, że wykonanie przez (...) S.A. decyzji z dnia 01 sierpnia 2013r., doręczonej Spółce 02 sierpnia 2013r., nastąpiło 08 sierpnia 2013r., tj. po 5 dniach od doręczenia decyzji. Z faktu tego wynika, że decyzja ta, wprowadzająca ograniczenia eksploatacyjne na linii kolejowej nr (...) W. Ś. - Z., od km 125,809 do km 199,500 oraz linii kolejowej nr (...) J., od km 0,070 do km 32,636, do czasu usunięcia stwierdzonych w czasie kontroli z dnia 09 i 10 lipca nieprawidłowości, nie została natychmiast wykonana, mimo że była opatrzona rygorem natychmiastowej wykonalności. Natomiast działania (...) rozpoczęte 05 sierpnia 2013r., zmierzające do wykonania decyzji nie świadczą, iż Spółka nie pozostawała w zwłoce w wykonaniu decyzji.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji otrzymanie decyzji w piątek 02 sierpnia 2013 r. około godziny 15.30, nie usprawiedliwiało podjęcia przez Spółkę działań dopiero w poniedziałek 05 sierpnia 2013 r., bowiem (...) powinna wziąć pod uwagę, że wprowadzone decyzją ograniczenia eksploatacyjne zapewnić miały bezpieczne prowadzenie ruchu kolejowego na konkretnych odcinkach dwóch linii kolejowych, dlatego niezwykle ważnym było bezzwłoczne przystąpienie do wdrożenia ograniczeń. Ponadto, w związku z tym, że ruch kolejowy na danych odcinkach nie został wstrzymany, podmioty obsługujące ten ruch mogły podczas swego działania przyjąć polecenia wprowadzenia stosownych ograniczeń i je wykonać. Sąd pierwszej instancji zauważył, iż z opisu czynności podejmowanych przez (...) wynika, że Spółka zbyt dużo czasu poświęciła na działania analityczne i organizacyjne, które zajęły aż 2 dni (tj. 05 i 06 sierpnia 2013 r.), przy czym dopiero w dniu 05 sierpnia 2013r. zażądano od IZ W. przekazania dokumentacji dotyczącej kontroli dokonanej w dniach 09 i 10 lipca 2013r., ustalenia której stanowiły podstawę wydania decyzji z dnia 01 sierpnia 2013r. Zatem centrala Spółki zapoznała się ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, wpływającymi na bezpieczeństwo ruchu po upływie trzech dni od doręczenia jej decyzji Prezesa UTK z dnia 1 sierpnia 2013 r. podlegającej natychmiastowemu wykonaniu.

W ocenie Sądu Okręgowego z racji uprzednio zauważonych nieprawidłowości w toku kontroli podmiotu, Spółka nie powinna być zaskoczona koniecznością podjęcia reakcji w związku ze stwierdzeniem zagrożenia bezpieczeństwa ruchu kolejowego i w konsekwencji winna szybciej przedsięwziąć działania zapobiegawcze w zakresie nieprawidłowości wskazanych w protokole kontroli z dnia 17 lipca 2013 r. Tymczasem dopiero 07 sierpnia 2013r. ustalono stosowne ograniczenia eksploatacyjne, zlecone następnie IZ W., który zrealizował ograniczenia 08 sierpnia 2013r. poprzez nadanie telegramów do konkretnych jednostek odnośnie zastosowania obostrzeń i zawierające ostrzeżenia o istniejących zagrożeniach, co zajęło ostatecznie zaledwie około 1,5 godziny, gdyż telegramy wysyłane były od godziny 11.00 do 12.38, przy czym telegram z godziny 11.00 zawierał informację o wprowadzeniu ograniczeń w tym dniu od godziny 11.00, telegram z godz. 11.10 od godz. 11.11 tego dnia, telegram z godz. 12.38 o wprowadzeniu ograniczeń od godz. 12.07 tego dnia, telegram z godz. 12:34 o wprowadzeniu ograniczeń od godz. 12.17. Z powyższego wynika, iż rzeczywiste wykonanie decyzji nie było czasochłonne.

Sąd pierwszej instancji uznał, iż w kontekście stawianego powodowi zarzutu zbyt długo prowadzonych działań analitycznych i organizacyjnych, istotnym jest fakt, iż powód nie wykazał, że nie mógł bez tych działań natychmiast wykonać decyzji z dnia 01 sierpnia 2013r. i że działania te musiały trwać tak długo ze względu na brak możliwości organizacyjnych i technicznych. Należało więc przyjąć, iż powód (...) przez okres 5 dni pozostawał w zwłoce w wykonaniu Decyzji z dnia 01 sierpnia 2013r., co wypełniało hipotezę art. 66 ust. 2aa pkt 1 w zw. z art. 14 ust. 2 pkt 1 ustawy o transporcie kolejowym.

Zdaniem Sądu Okręgowego kara pieniężna nałożona na (...) na podstawie przepisu art. 66 ust. 2aa pkt 1 ustawy w wysokości 450 euro za każdy dzień zwłoki (9.044,10 zł za 5 dni zwłoki), jest odpowiednia do zakresu naruszenia,

uwzględnia dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe. Sąd ten podkreślił, że zwłoka we wprowadzeniu ograniczeń eksploatacyjnych na odcinkach linii kolejowej, na której brakowało odpowiedniego oznakowania, trwała aż 5 dni, co bezpośrednio zagrażało bezpieczeństwu ruchu kolejowego i w konsekwencji także zdrowiu i życiu pasażerów. W tej sytuacji uzasadnionym jest przyjęcie, że naruszenie to miało poważny charakter. Prezes UTK wziął jednak pod uwagę wyjaśnienia złożone w toku postępowania administracyjnego oraz uwzględnił aktywną postawę strony w toku postępowania, jak również brak przychodów wynikających z naruszenia, słusznie łagodząc wymiar kary. Za podwyższeniem wobec (...) kary przemawiało natomiast to, że Spółka jest podmiotem długo funkcjonującym na rynku, posiada status zarządcy infrastruktury kolejowej i prowadzone są wobec niej liczne postępowania administracyjne związane ze stwierdzeniem naruszenia ustawowych obowiązków. (...) osiąga też wysokie przychody, zaś powód nie przedstawił żadnych dowodów świadczących, że kara powinna być orzeczona w niższej wysokości ze względu na aktualną sytuację finansową tego podmiotu. Sąd Okręgowy uznał zatem, że powód posiada wystarczające możliwości finansowe, aby uiścić karę ogółem w kwocie 9.044,10 zł, co stanowi 2.250 euro, czyli 450 euro za każdy dzień zwłoki, która to wysokość oscyluje w dolnej granicy określonej w art. 66 ust. 2aa pkt 1 ustawy o transporcie kolejowym na 5.000 euro za każdy dzień zwłoki w wykonaniu konkretnych decyzji. W ocenie Sądu nałożona na powoda kara pełni funkcję represyjną i prewencyjną.

W ocenie Sądu pierwszej instancji wnioszek powoda o uchylenie zaskarżonej Decyzji był bezzasadny, albowiem brak jest podstaw do wyeliminowania przedmiotowej decyzji z obrotu prawnego, skoro znajduje ona oparcie w przepisach prawa. Dlatego też na podstawie art. 479⁷⁵ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie, o kosztach postępowania orzekając stosownie do treści art. 98 i 99 k.p.c.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego w całości zaskarżył apelacją powód (...) S.A. w W., zarzucając naruszenie:

1. art. 321 § 1 k.p.c. poprzez nierozpoznanie sprawy co do istoty, gdyż zdaniem Sądu Powód powinien był wykazać iż czas niezbędny dla wykonania decyzji o wprowadzeniu ograniczeń eksploatacyjnych było konieczny w wymiarze co najmniej 5 dni, oraz poprzez przyjęcie iż opóźnienie we wdrożeniu decyzji miało charakter poważny co bezpośrednio zagrażało życiu i zdrowiu pasażerów.
2. art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającej na stwierdzeniu, że Powód naruszył zasady bezpieczeństwa poprzez pozostawianie w zwłoce przez okres 5 dni w wykonaniu decyzji z dnia 01 sierpnia 2013 r. co wypełniało hipotezę art. 66 ust. 2aa pkt 1 w zw. Z art. 14 ust. 2 pkt 1 ustawy o transporcie kolejowym.

W uzasadnieniu apelacji powód zakwestionował pogląd Sądu Okręgowego, iż działania (...) w celu wykonania decyzji z dnia 01 sierpnia 2013 r., sygnatura (...), w przedmiocie wprowadzenia ograniczeń eksploatacyjnych zapewniających bezpieczne prowadzenie ruchu kolejowego na linii kolejowej nr (...) W. Ś. - Z., od km 125,809 do km 199,500 oraz linii kolejowej nr (...) J., od km 0,070 do km 32,636 do czasu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, ograniczyły się do wysłania telegramów o wprowadzonych ograniczeniach. Zdaniem apelującego działanie powyższe być może nie było czasochłonne, ale musiało być poprzedzone działaniami analityczno-organizacyjnymi.

Apelujący podnosił, iż zawiadomienie nr(...)z dnia 01 sierpnia 2013 r. oraz Decyzja dot. ograniczeń eksploatacyjnych zostały jednocześnie doręczone w dniu 02 sierpnia 2013 r. (piątek) o godzinie 15.30 do Kancelarii (...), gdzie mieści się Centrala(...), wobec czego powód nie mógł wcześniej przeanalizować dokumentacji z przeprowadzonej kontroli i podjąć działań zmierzających do wprowadzenia ograniczeń eksploatacyjnych. Przedmiotem kontroli stanowiącej przyczynę wydania decyzji była działalność Zakładu (...), w posiadaniu którego znajdowała się całość dokumentacji związanej z działaniami kontrolnymi UTK prowadzonymi w przedmiotowej sprawie, do którego to Zakładu (...) kierował korespondencję, nie kierując jej do Spółki. Stąd też – zdaniem powoda – po godzinie 15.00 nie było już możliwości uzyskania tego samego dnia z Zakładu (...) potrzebnej dokumentacji, zaś kolejne dni, tj. 03 i 04 sierpnia 2013 r. były wolne od pracy. Tym samym dopiero w dniu 05 sierpnia (...). (poniedziałek) Centrala (...) mogła uzyskać całość wymaganej dokumentacji i wdrożyć proces wprowadzenia ograniczeń eksploatacyjnych na wskazanych przez Prezesa UTK odcinkach linii nr (...) W. Ś. - Z. i nr (...) J..

Skarżący zarzucił, że przyjęta przez Prezesa UTK praktyka doręczania stronie decyzji administracyjnych w piątki tuż przed godziną 16.00 (koniec pracy Centrali, podczas gdy Zakłady (...), w tym IZ W., kończą pracę o godz. 15.00) była niepokojąco częstym zjawiskiem. Tymczasem Prezes UTK powinien mieć świadomość, że tego typu działania uniemożliwiają realne przystąpienie do wykonania decyzji administracyjnej w danym dniu. Ponadto przyjęcie takiego sposobu postępowania oraz wszczynanie z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej za zwłokę w wykonaniu decyzji stanowi, w ocenie skarżącego, przejaw represyjności i złej woli Prezesa UTK w stosunku do (...). Apelujący podniósł, że w trakcie prowadzonego postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem Decyzji nr (...), Prezes UTK jedynie ogólnie nakazał wprowadzenie ograniczeń eksploatacyjnych zapewniających bezpieczne prowadzenie ruchu kolejowego – bez podania rodzaju i zakresu tych ograniczeń. Tym samym (...) była zobligowana do wykonania szeregu czynności faktycznych, które były niezbędne do dokonania wyboru optymalnego rodzaju ograniczeń eksploatacyjnych wprowadzonych przez Prezesa UTK. Dla właściwego wywiązania się z nakazu Prezesa UTK, (...) zmuszona była dokonać analizy zaistniałej sytuacji w oparciu o zgromadzoną dokumentację i przy uwzględnieniu dotychczasowej praktyki i sposobu postępowania w sytuacjach tego rodzaju, a także przy uwzględnieniu innych czynników, w tym związanych z podmiotami trzecimi, jak np. obciążenia na wskazanych odcinkach linii nr 274 i 283 - musiała bowiem zyskać pewność, że wprowadzone ograniczenia eksploatacyjne nie będą niewspółmierne do zaistniałego stanu faktycznego. Wszystkie podjęte działania były więc niezbędne do właściwej oceny sytuacji i zoptymalizowania rezultatów.

Zdaniem apelującego dobrą praktyką Prezesa UTK byłoby opracowanie ogólnodostępnego katalogu ograniczeń eksploatacyjnych z dostosowaniem ich kwalifikacji do występujących zagrożeń bezpieczeństwa prowadzenia ruchu kolejowego, gdyż uprościłoby to proces analityczny, jaki musi przeprowadzić zarządca infrastruktury i umożliwiłoby natychmiastowe wprowadzenie ograniczeń eksploatacyjnych.

Skarżący zakwestionował stanowisko Sądu pierwszej instancji, że (...) już wcześniej, z uwagi na przeprowadzoną kontrolę i stwierdzenie nieprawidłowości w Protokole kontroli, wiedziała o konieczności reakcji w związku ze stwierdzeniem zagrożenia bezpieczeństwa ruchu kolejowego, czego konsekwencją powinno być szybsze podjęcie działań zapobiegawczych w zakresie rzeczonych nieprawidłowości. Nigdzie bowiem w Protokole kontroli nieprawidłowości te nie zostały określone jako bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa prowadzenia ruchu kolejowego i w Wystąpieniu pokontrolnym otrzymanym przez (...) w dniu 31 lipca 2013 r. (na dwa dni przed doręczeniem Decyzji dot. ograniczeń eksploatacyjnych i zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego nr (...) z dnia 01 sierpnia 2013 r.) wskazano terminy usunięcia nieprawidłowości, który przy większości z nich został ustalony na dzień 19 sierpnia 2013 r.

W ocenie powoda niewłaściwym wydaje się zrównanie przez Sąd Okręgowy kwestii postępowania (...) w stosunku do stwierdzonych w Protokole kontroli nieprawidłowości z wprowadzeniem decyzją Prezesa UTK ograniczeń eksploatacyjnych, bowiem brak wprowadzenia ograniczeń eksploatacyjnych przez zarządcę infrastruktury (...) działającego z własnej inicjatywy nie oznacza, że (...) nie podjęła żadnych działań zmierzających do usunięcia nieprawidłowości wykazanych w Protokole kontroli. Ponadto – jeżeli Prezes UTK uznał, iż wykryte w trakcie kontroli przeprowadzonej w IZ W. w dniach 09-10 lipca 2013 r. nieprawidłowości stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa prowadzenia ruchu kolejowego, to już na etapie postępowania kontrolnego powinien podjąć działania zapobiegawcze, wydając decyzję administracyjną o wprowadzeniu ograniczeń eksploatacyjnych już w tym dniu lub w dniu następnym. Tymczasem kwalifikacja nieprawidłowości jako stwarzających zagrożenie bezpieczeństwa prowadzenia ruchu kolejowego nastąpiła dopiero w drodze Decyzji dot. ograniczenia eksploatacji wydanej po upływie 21 dni od stwierdzenia nieprawidłowości. Nie można zatem przenieść odpowiedzialności na (...) za zaistniałą sytuację i zarzucać jej braku właściwej reakcji na ustalenia kontroli.

Powód podtrzymał także swoje twierdzenie, że istnieje odrębność postępowania kontrolnego i postępowania administracyjnego, w związku z czym prawa i obowiązki podmiotów kształtuje decyzja administracyjna, a nie dokumenty będące skutkiem przeprowadzonej kontroli. Dopiero po doręczeniu decyzji administracyjnej adresat może ustosunkować się do niej i rozpocząć realizację nakazów w niej wyrażonych.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wnosił o uchylenie wyroku z dnia 20 grudnia 2013 r i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy, ewentualnie o uwzględnienie apelacji Powoda oraz zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie roszczeń Powoda zawartych w pozwie, a ponadto o zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów procesu za obie instancje w tym kosztów zastępstwa procesowego,

Pozwany Prezes Urzędu Transportu Kolejowego wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, albowiem zarzuty w niej podniesione były niezasadne. Ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i dokonana przez ten Sąd ocena prawna są prawidłowe. Sąd Apelacyjny w pełni je podziela i przyjmuje za własne.

Na wstępie należy zauważyć, że wniosek apelującego o uchylenie wyroku z dnia 20 grudnia 2013 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy jest bezprzedmiotowy z uwagi na sprzeczność tego wniosku ze stanem faktycznym w zakresie oznaczenia zaskarżonego wyroku - wydanego w dniu 6 listopada 2014 r., a nie 20 grudnia 2013 r., jak i oznaczenia sądu – tj. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy zamiast Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Odnosząc się natomiast do zarzutów apelacji przede wszystkim trzeba wskazać, iż zarzut „naruszenia przepisu art. 321 § 1 k.p.c. poprzez nierozpoznanie sprawy co do istoty, gdyż zdaniem Sądu Powód powinien był wykazać, iż czas niezbędny dla wykonania decyzji o wprowadzeniu ograniczeń eksploatacyjnych było konieczny w wymiarze co najmniej 5 dni, oraz poprzez przyjęcie iż opóźnienie we wdrożeniu decyzji miało charakter poważny co bezpośrednio zagrażało życiu i zdrowiu pasażerów.” polega na niezrozumieniu tego przepisu. Zgodnie bowiem z jego treścią, Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. W sprawie niniejszej przedmiotem żądania było odwołanie powoda od decyzji Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego z dnia 04 listopada 2013 roku Nr (...), mocą której pozwany nałożył na powoda karę pieniężną w wysokości 9 044,10 PLN, co stanowi równowartość 2250 euro, czyli 450 euro za każdy dzień zwłoki w wykonaniu decyzji Prezesa UTK z dnia 01 sierpnia 2013 r., sygn. (...). Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów po przeprowadzeniu stosownego postępowania dowodowego wydał zaskarżony wyrok oddalając to odwołanie i w uzasadnieniu odniósł się do wszystkich zarzutów podniesionych w odwołaniu, przedstawiając wyczerpująco argumentację przemawiającą za trafnością jego stanowiska, przy czym w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów, nie popełnił też uchybień w zakresie kwalifikacji prawnej ustalonych faktów. Nie można zatem twierdzić, iż Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia art. 321 § 1 k.p.c.

Kwestia prawidłowości oceny ustaleń Sądu pierwszej instancji co do czasu niezbędnego na podjęcie przez powoda stosownych czynności oraz charakteru opóźnienia we wdrożeniu decyzji a także potencjalnych skutków takiego opóźnienia, mogłaby być ewentualnie formułowana jako zarzut błędnej oceny dowodów lub niewłaściwej subsumcji, jednakże nie jest rzeczą sądu odwoławczego zastępowanie apelującego, reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, we właściwym formułowaniu zarzutów apelacyjnych.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego również zarzut „naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającej na stwierdzeniu, że Powód naruszył zasady bezpieczeństwa poprzez pozostawianie w zwłoce przez okres 5 dni w wykonaniu decyzji z dnia 1 sierpnia 2013 r., co wypełniało hipotezę art. 66 ust. 2aa pkt 1 w zw. z art. 14 ust. 2 pkt 1 ustawy o transporcie kolejowym” nie zasługiwał na uwzględnienie. Kwestia oceny, czy powód pozostawał w zwłoce z wykonaniem decyzji z dnia 1 sierpnia 2013 r. i czy w związku z tym naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu kolejowym, należy raczej do etapu subsumcji, to tj. prawidłowości

zastosowania art. 66 ust. 2aa pkt 1 w zw. z art. 14 ust. 2 pkt 1 ustawy o transporcie kolejowym, nie zaś do etapu samej oceny dowodów, która stanowi przecież wcześniejszy etap stosowania prawa, na podstawie której to oceny Sąd powinien dokonać ustaleń faktycznych. Dopiero bowiem ustalone fakty podstawiane są pod hipotezę normy prawnej i wówczas można ocenić, czy dany przepis może mieć zastosowanie w sprawie. Zarzut ten powinien więc zostać sformułowany raczej jako naruszenie prawa materialnego, a nie prawa procesowego.

Zakładając jednak, iż zarzut ten sformułowany jest prawidłowo, zauważyć należy, iż zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału – a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5–6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267).

W literaturze przyjmuje się, że moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Innymi słowy – moc dowodowa to przekonanie sądu, jakie uzyskał po przeprowadzeniu dowodu o istnieniu lub nieistnieniu określonego faktu, którego dowód dotyczył (zob. wyrok SA w Gdańsku z dnia 5 maja 2009 r., I ACa 111/09, Przegląd Orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku 2009, nr 1, poz. 58, wyrok SA w Poznaniu z dnia 22 grudnia 2005 r., I ACa 540/05, Lex nr 186125). Taka ocena obejmuje wskazanie, które z faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy zaistniały, bądź nie zaistniały.

Wiarygodność decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę (por. Jakubecki Andrzej (red.), Bodio Joanna, Demendecki Tomasz, Marcewicz Olimpia, Telenga Przemysław, Wójcik Mariusz P.: Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do art. 233 Kodeksu postępowania cywilnego, LEX/el., 2012, nr 135627). Ocena wiarygodności dowodu odnosi się zatem do źródła informacji (środka dowodowego). Dokonując oceny sąd określa, czy środek dowodowy z uwagi na jego cechy indywidualne i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę. Podstawą selekcji dowodów jest zatem ich wiarygodność. Natomiast kryteriami oceny wiarygodności są doświadczenia życiowe, inne źródła wiedzy, poprawność logiczna, prawdopodobieństwo wersji. W orzecznictwie podkreślono, że "Ramy swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego" (zob. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, Lex nr 41437, wyrok SA w Szczecinie z dnia 17 września 2008 r., I ACa 1195/06, Lex nr 516569; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273; J. Klich-Rump, Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia sądowego w procesie cywilnym, Warszawa 1977, s. 135).

Dopuszczenie się obrazy art. 233 § 1 k.p.c. przez sąd może polegać albo na przekroczeniu granic swobody oceny wyznaczonej logiką, doświadczeniem, zasadami nauki albo też na niedokonaniu przez sąd wszechstronnego rozważenia materiału sprawy. W tym drugim przypadku wyciągnięte przez sąd wnioski mogą być logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym, jednakże sąd czyni je w oparciu o część materiału dowodowego, a pozostałą część tego materiału, która pozwoliłaby na wyciągnięcie innych wniosków, pomija. Swobodna ocena dowodów rozumiana jak wyżej jest prawem sądu orzekającego – stąd kontrola prawidłowości tej oceny dokonywana przez sąd odwoławczy

musi być z reguły ostrożna, pamiętać bowiem należy o tym, iż sąd odwoławczy w tym zakresie dokonuje prawidłowości oceny dowodów, których sam nie przeprowadził (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 2012-10-03, I ACa 435/12, LEX nr 1223148)

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, że sąd pierwszej instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 2012-10-12, I ACa 209/12, LEX nr 1223145). Jeżeli bowiem z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 2012-09-19, I ACa 568/12, LEX nr 1223461). Prawidłowe zarzucenie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga więc wskazania konkretnego dowodu przeprowadzonego w sprawie, którego zarzut ten dotyczy i podania, w czym skarżący upatruje wadliwą jego ocenę.

Postawienie zarzutu obrazy art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez siebie, na podstawie własnej oceny dowodów stanu faktycznego. Skarżący mogą tylko wskazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 września 2013 r., sygn. I ACa 442/13, LEX nr 1383494).

Oceniając zatem powyższy zarzut sformułowany przez powoda stwierdzić trzeba, iż sprowadza się on jedynie do zwykłej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Powód w ramach tego zarzutu nie wykazał bowiem błędu logicznego lub uchybieniu zasadom doświadczenia życiowego w rozumowaniu SOKiK, bądź też uchybienia przez Sąd zasadom doświadczenia życiowego. Natomiast podzielenie stanowiska Powoda - na co słusznie zwrócił uwagę pozwany w odpowiedzi na apelację – doprowadziłoby do swoistej zamiany ról między zarządcą infrastruktury, a Prezesem UTK, gdyż wówczas zarządca mógłby się każdorazowo zwolnić z ciężaru podejmowania decyzji: czy wprowadzić ograniczenia eksploatacyjne na linii kolejowej, a jeśli tak, to o jakim charakterze, czy też ewentualnie wstrzymać na niej ruch ponieważ wystarczyłoby, że zawiadomił organ administracji publicznej o sytuacji zagrażającej bezpieczeństwu. Wówczas organ działając w ramach swoich kompetencji byłby obowiązany przyjąć na siebie obowiązki i odpowiedzialność zarządcy poprzez wskazanie jakie działania powinny zagwarantować bezpieczeństwo dla ruchu kolejowego. Tymczasem nie może ulegać wątpliwości, że ten obszar działania jest przypisany zarządcy, który powinien prowadzić procesy diagnostyczne i konserwacyjne w taki sposób, by minimalizować możliwość wystąpienia wypadków, co wynika choćby z art. 5 ust. 5 ustawy o transporcie kolejowym. Dopiero zatem w sytuacji braku działań ze strony zarządcy, w razie stwierdzenia naruszenia obowiązków w zakresie bezpieczeństwa transportu kolejowego, Prezes UTK interweniuje m. in. w ten sposób, że nakazuje wstrzymanie prowadzenia ruchu lub wprowadzenie ograniczeń eksploatacyjnych na kontrolowanych odcinkach linii, wskazując w uzasadnieniu decyzji na czym polegają stwierdzone uchybienia i zaniedbania zarządcy (art. 14 ust. 2 pkt 1). O tym jakie powinny być podjęte konkretne działania naprawcze decyduje sam zarządca, a Prezes UTK nie może mu narzucić gotowego sposobu działania.

Celem decyzji nakazującej wprowadzenie ograniczeń eksploatacyjnych, wydanej na podstawie art. 14 ust. 2 pkt 1 ustawy o transporcie kolejowym, nie jest stricte ustalenie stanu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu kolejowego, tylko stwierdzenie faktu naruszenia przepisów dotyczących obowiązków zarządcy infrastruktury kolejowej, co skutkuje powstaniem stanu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu kolejowego. Wprowadzenie ograniczeń eksploatacyjnych jest działaniem mającym poprawić bezpieczeństwo transportu kolejowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego chybione jest podnoszenie w uzasadnieniu apelacji zarzutu dotyczącego postępowania kontrolnego i treści dokumentów opracowanych w jego toku, tj.: protokołu kontroli i wystąpienia pokontrolnego.

Powód przyznał, że postępowanie kontrolne jest odrębnym postępowaniem od postępowania administracyjnego, w związku z czym prawa i obowiązki podmiotu kształtuje dopiero decyzja administracyjna. Celem zaś postępowania kontrolnego jest wyłącznie ustalenie stanu faktycznego (vide: postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 lutego 2013 r., sygn. akt II FSK 2215/2012 oraz postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 grudnia 2010 r., sygn. akt I OSK 1030/2010). Twierdzenie, iż organ powinien już w wystąpieniu pokontrolnym określić, jakie czynności zarządca powinien niezwłocznie podjąć, nie znajduje uzasadnienia prawnego. Przypomnieć ponadto należy, iż Powód nie skorzystał z możliwości jaskarżenia decyzji administracyjnej z 1 sierpnia 2013 r., co oznacza, iż uzyskała ona walor ostateczności. Zgodnie zaś z art. 14 ust. 2 pkt 1 ustawy o transporcie kolejowym, Prezes UTK zobowiązany jest do wstrzymania ruchu kolejowego lub wprowadzenia jego ograniczeń na linii kolejowej lub jej odcinku albo na bocznicach kolejowej w razie stwierdzenia zagrożenia bezpieczeństwa ruchu kolejowego lub bezpieczeństwa przewozu osób i rzeczy. Przyjąć więc należy, że z art. 14 ust. 2 pkt 1 ustawy o transporcie kolejowym, nie wynika obowiązek sprecyzowania przez Prezesa UTK oczekiwanych działań, które należy podjąć celem wykonania decyzji wprowadzającej ograniczenie eksploatacji na linii kolejowej lub jej odcinku. Wybór, rozmiar i zakres czynności należy zatem do adresata decyzji, w tym przypadku Powoda. Odmienne treść decyzji Prezesa UTK, taka jaką w tej sprawie widziałby Powód, stałaby w oczywistej sprzeczności z art. 14 ust. 2 pkt 1 ustawy o transporcie kolejowym i byłaby rażącym naruszeniem prawa, ponieważ Prezes UTK wykroczyłby poza podstawę prawną warunkującą jego działanie w tym zakresie. W decyzji z 1 sierpnia 2013 r. wskazano natomiast szczegółowo nieprawidłowości wraz z określeniem ich lokalizacji, zatem wszelkie wątpliwości Powoda odnoszące się do treści tej decyzji stają się więc zwykłą polemiką z prawidłowym wyrokiem SOKiK, który poczynił poprawne ustalenia faktyczne, stanowiące wynik oceny materiału dowodowego zgodnie z dyrektywami wynikającymi z art. 233 § 1 k.p.c.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego prawidłowo Sąd pierwszej instancji uznał, iż zostały spełnione przesłanki wynikające z art. 66 ust. 2aa pkt 1 w zw. z art. 14 ust. 2 pkt 1 ustawy o transporcie kolejowym, pozwalające Prezesowi U.T.K. na wymierzenie powodowi kary pieniężnej. Ewidentnie bowiem powód dopuścił się opóźnienia w wykonaniu decyzji z 1 sierpnia 2013 r., podejmując pierwsze czynności dopiero w dniu 5.08.2013 r., zaś ostatecznie wykonując ją dopiero w dniu 8.08.2013 r. W ocenie Sądu drugiej instancji tak długiego czasu wykonania decyzji nie usprawiedliwia ani system organizacji pracy u powoda, ani też konieczność podjęcia „skomplikowanego procesu analitycznego” poprzedzającego wydanie poleceń i ich przekazanie do IZ W. oraz do jednostek podległych. Przeciwno uznaniu, że decyzja z dnia 1.08.2013 r. wymagała od Powoda podjęcia „skomplikowanego procesu analitycznego” przemawia treść pisma Powoda z dnia 7 sierpnia 2013 r. o wprowadzeniu ograniczeń eksploatacyjnych polegających na:

- 1) powiadomianiu drużyn pociągowych o zachowaniu ostrożności na odcinku, gdzie nie zostały usunięte nieprawidłowości;
- 2) przestrzeganiu wskazanego sygnalizowania ograniczeń prędkości zgodnie z obowiązującą instrukcją sygnalizacji;
- 3) wprowadzeniu w odniesieniu do pracowników dokonujących obchodu toru obowiązku zgłaszania o brakujących wskaźnikach dotyczących ograniczeń prędkości oraz obowiązku dodatkowego informowania drużyn pociągowych o zachowaniu ostrożności i nieprawidłowości osygnalizowania ograniczenia prędkości.

Do wydania tego rodzaju zaleceń nie są potrzebne wiadomości specjalne, opracowane wytyczne mają charakter ogólny i sprowadzają się do zachowania przyjętych reguł ostrożności oraz monitorowania miejsc, które są dotknięte brakami w zakresie sygnalizacji.

Zakłady (...), w tym Zakład (...) w W., nie są prawnie wyodrębnionymi podmiotami, stanowią tylko wewnętrzną formę organizacyjną Powoda, które działają w jej strukturach i ramach prawnych. Natomiast adresatem zarówno decyzji z 1 sierpnia 2013 r. jak i zaskarżonej decyzji był Powód czyli (...) S.A., a nie Zakład (...) w W.. Powyższe przesądza zatem, że wewnętrzną sprawą Powoda jest, którymi wykonawcami posłuży, czy która jednostka organizacyjna Powoda będzie odpowiedzialna za proces wprowadzania ograniczeń eksploatacyjnych, a także jakich wewnętrznie obowiązujących procedur musi dochować. Powyższe argumenty Powoda nie mogą zatem skutecznie podważyć zasadności zaskarżonego wyroku SOKiK.

Mając powyższe na uwadze SOKiK słusznie oddalił odwołanie Powoda uznając je za bezzasadne, bowiem Powód nie przedstawił w odwołaniu żadnego zarzutu, który mógłby prowadzić do uchylenia zaskarżonej decyzji, zaś w apelacji nie podniósł zarzutów, które mogłyby skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku. Dlatego też na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku, o kosztach instancji odwoławczej rozstrzygając zgodnie z przepisem art. 98 § 1- 3 w zw. z art. 99 k.p.c.